Însemnări la sfîrşit de sezon

PATINAJULUI ARTISTIC? NOTA 2!

În tolba arbitrului de patinaj artistic stau strînse notele care se acordă fiecărui concurent după executarea unei figuri. Sînt note între 0 (figură „neexecutată") şi 6 (execuţie perfectă), punctînd gradul de măiestrie a patinatorului. Tipărite pe cartoane mari, ca să poată fi văzute de toţi cei din jur.

Iată, pentru o singură dată, ne luăm rolul de arbitru, ca să punctăm însă nu un singur patinator, ci pe toţi, pentru un întreg sezon de activitate. Cît să-i acordăm patinajului nostru artistic? Fără ezitare — nota 2! Aceasta înseamnă în limbaj tehnic: **slab executat.** Şi poate am fost încă indulgenţi, cum se va vedea din rîndurile ce urmează.

★

In rîndul sporturilor olimpice, patinajul artistic joacă, la noi, un rol ingrat. Interesul crescînd pe care iubitorii de sport îl manifestă faţă de această frumoasă disciplină este, din păcate, invers proporţional cu performanţele obţinute pînă acum de patinatorii noştri. Explicaţiile acestei stări de lucruri nu sînt atît de uşor de stabilit, chiar pentru cei iniţiaţi în materie. Ca să găsim firul conducător spre o concluzie constructivă, vom lua — de data aceasta — calea inversă a silogismului, analizînd mai întîi efectele şi apoi cauzele care le-au produs.

Deci, pentru început, să vedem...

...CE SPUN REZULTATELE?

Unui observator critic şi obiectiv al activităţii în patinajul nostru artistic, îi este dat să încerce sentimentele cele mai contradictorii. Ele variază, mai cu seamă cînd face comparaţia celor văzute la antrenamente cu rezultatele obţinute în concursuri. Adesea, asistînd la orele de pregătire ale secţiilor bucureştene, rămînem în admiraţie privind scînteierile de talent ale tinerilor noştri patinatori. Au alură, au ţinută, arată aidoma acelor campioni care ne încîntă la transmisiile televizate de la marile concursuri de patinaj. Vezi o fetiţă de 8 ani care-ţi poate demonstra pe loc cum se execută trei sărituri „duble" diferite, iar un puşti isteţ se roteşte în piruetă cu viteza unui titirez. Nu unul sau doi, avem zeci de copii şi de tineri care au toate atributele unor patinatori capabili de performanţă.

Şi totuşi... Cînd iei foile de concurs, în dreptul fiecăruia stau numeroase note de 1 şi 2 la figurile impuse, programele lor „libere" sînt de obicei slab finisate (cu excepţii, bineînţeles) dificilele elemente tehnice, accesibile la antrenament, nu sînt suficient puse în valoare, se pierd.

Ceea ce vedem în concursurile noastre s-a repetat la dimensiuni mărite în competiţiile de peste hotare la care am fost reprezentaţi. Fruntaşilor patinajului nostru artistic nu le-au fost accesibile decît locuri modeste în clasament, de cele mai multe ori chiar ultimele. Realitate cu atît mai dureroasă, cu cît — repetăm — aceiaşi concurenţi, luaţi fiecare în parte, au reale calităţi, talent şi chiar un bagaj de cunoştinţe avansate. Campioana ţării, tînăra Elena Moiş, a prezentat un program de „libere" foarte apreciat la campionatele europene. Micuţa Beatrice Huştiu a cules aplauze la demonstraţiile susţinute cu ocazia turneului întreprins în U.R.S.S. Promiţător se comportă noul nostru campion de seniori, Mihai Stoenescu. Alături de ei, tinerii Gheorghe Fazekaş, Rodica Didă, Doina Ghişerel, Adina Caimacan, Anca Tănase, Doru Morariu, Octavian Goga şi alţii au avut evoluţii bune în concursurile internaţionale. Numai în parte însă, fiindcă la totalul rezultatelor ei rămîn în urma adversarilor lor străini, de aceeaşi vîrstă.

Atunci, care sînt cauzele insucceselor? Vom încerca să le schiţăm, pe rînd.

SLABI GOSPODARI AI GHEŢII

Prima cauză este — gheaţa. Să spunem lucrurilor pe nume: patinoarele noastre artificiale nu sînt dotate cu întreaga aparatură necesară, n-au suficient personal calificat, pentru a putea face faţă exigenţelor unei activităţi de performanţă în patinajul artistic. Este necesar un efort sporit, pe plan organizatoric în special, pentru a se asigura gheaţa de calitate, atît la orele de antrenament cît şi la concursuri.

Problema nu se pune însă numai pe plan calitativ, ci şi cantitativ. Patinatorii noştri au la dispoziţie prea puţine ore de gheaţă. La concurenţă cu hocheiul (la patinoarul „23 August") şi cu... publicul (la Floreasca), patinatorii secţiilor de performanţă sînt restrînşi la 2 ore de antrenament pe zi, timp cu totul insuficient pentru o pregătire de concurs. Un asemenea orar ar putea fi îndestulător pentru iniţierea începătorilor, dar nicidecum celor ce se pregătesc pentru competiţii internaţionale. Dacă mai adăugăm amănuntul că antrenamentele noastre decurg, adesea, într-o mare aglomeraţie (cauza fiind încărcarea secţiilor cu supraefectiv de patinatori plafonaţi ca posibilităţi) ne putem da uşor seama de eficienţa unui asemenea program de pregătire.

Patinoarele artificiale sînt supraaglomerate, în schimb — în lunile de iarnă — cele naturale au „şomat", pur şi simplu. De cîte ori am vizitat patinoarul din parcul Dinamo, n-am numărat mai mult de două duzini de patinatori. Mai multă grijă în amenajarea acestor patinoare şi folosirea intensivă pe perioada lor de funcţionare (care se poate prelungi pînă la două luni) ar constitui o soluţie ajutătoare pentru rezolvarea problemei pregătirii. Problemă care se pune cu acuitate în centrele din provincie. Oraşe cu tradiţie în sportul gheţii, ca Tg. Mureş şi Miercurea Ciuc, au dispărut de pe „harta" patinajului artistic. De ce? Cu ani în urmă, — în condiţiile patinoarelor naturale, au crescut aci sportivi de performanţă ca M. Comanici, Gall, surorile Seivarth. Acum, din aceste centre nu mai primim nici o veste, sau primim numai veşti proaste. Ni se anunţă, de pildă, că la Miercurea Ciuc, pînă în această iarnă, n-a existat activitate de patinaj artistic. La „polul frigului" din ţara noastră, patinele de artistic şi le pun numai amatorii, în orele de agrement. Ce şi-or fi zis oamenii: „n-avem patinoare artificiale, ca la Bucureşti, nu mai facem patinaj !...".

PREA PUŢINI ANTRENORI

Cînd vom avea gheaţă suficientă şi de bună calitate, poate că va apărea mai pregnant o altă lacună: insuficienţa cadrelor de antrenori şi instructori.

Am pus următoarea întrebare specialiştilor: cîţi patinatori pot fi pregătiţi pentru performanţă de un singur antrenor? Răspunsurile converg către aceleaşi cifre: maximum 5—6... Faptul este verificat în literatura de specialitate, de practica internaţională. Cum în Capitală, de pildă, funcţionează 3 antrenori, faceţi socoteala... Inseamnă că nu putem pregăti în condiţii normale mai mult de 18 patinatori. Dar secţiile de performanţă ale cluburilor din Capitală au legitimaţi peste 100 sportivi şi atunci un simplu calcul aritmetic ne arată în ce situaţie deficitară sîntem la capitolul cadrelor de specialitate.

In asemenea condiţii, este de-a dreptul de mirare cum o serie de patinatori — în special dintre cei foarte tineri — au putut fi pregătiţi totuşi la un nivel remarcabil, arătîndu-se în progres evident faţă de sezonul trecut. Este meritul unor antrenori sîrguincioşi şi pricepuţi care nu-şi precupeţesc eforturile pentru pregătirea elevilor lor. Să-i cităm, în ordinea titlurilor cucerite la campionatele republicane: prof. N. Ghiga (Şcoala sportivă nr. 2), V. Neagu (Dinamo), Gh. Roncea (Constructorul).

Antrenori buni, dar prea puţini... Se impune atragerea în această muncă şi a altor forţe, existente. Aşteptăm să-şi înceapă activitatea de antrenor multiplul nostru campion Radu Ionian, licenţiat al I.C.F., element bine pregătit, cu dragoste pentru această ramură sportivă. In noua secţie de patinaj artistic a I.C.F. el duce o activă muncă de pedagog, instruind în patinaj studenţi ai Institutului. Dar de ce prof. Ionian nu-şi împărtăşeşte cunoştinţele şi celor mai tineri patinatori? In special la pregătirea perechilor — unde sîntem cu totul deficitari — activitatea sa ca antrenor ar fi de un real folos.

Stau de o parte şi o serie de foşti patinatori, sportivi cu vechi state de serviciu care ar putea da acum o preţioasă mînă de ajutor. Să cităm cîteva nume, fără a avea pretenţia de a epuiza lista: Marieta Paltan, Fredi Fieraru, Peter Gall, Trude Konnerth, Maria Morţun, Ecaterina Pustay (ultimele două activează ca arbitre, dar ar putea duce şi muncă de instruire). Recent s-a retras din activitatea oficială de antrenor Bela Horos, unul dintre specialiştii noştri cei mai apreciaţi. Mai bine folosiţi trebuie să fie foştii campioni ai ţării, R. Turuşanco (Braşov) şi M. Bindea (Cluj).

Mai trebuie consemnat un alt obiectiv de primă importanţă: invitarea unui antrenor străin. Un specialist din străinătate ar fi de un real sprijin pentru pregătirea patinatorilor din lotul nostru republican, ar contribui la uniformizarea programului de antrenament al cluburilor, ar ajuta — de pildă — la formarea unor perechi în proba de dans, necunoscută pînă acum la noi. Ca să nu mai vorbim de contribuţia sa la conducerea unui curs de antrenori şi instructori, atît de necesar.

PĂRINŢII...

Cine se ocupă de patinatori, atunci cînd forţele antrenorilor existenţi nu sînt suficiente? Iată răspunsul, simplu: PĂRINŢII. Deoarece majoritatea membrilor secţiilor de patinaj sînt copii, aduşi prima oară la gheaţă de părinţi, nu-i de mirare că aceştia din urmă au grija şi de mersul pregătirii micuţilor sportivi. Ar fi multe de scris despre eforturile pline de abnegaţie, ale acestor părinţi entuziaşti care stau ore în şir la marginea, pe ger sau ninsoare uneori, pentru a ajuta, a îmbărbăta pe copiii lor la urcarea dificilelor trepte ale măiestriei în patinaj. Cînd acest ajutor este dat în strînsă colaborare cu antrenorul, care „instruieşte" deopotrivă pe părinte şi elev, rezultatele sînt adesea cele mai bune. Asemenea părinţi merită cu prisosinţă punctajul maxim: 6!

Din nefericire, nu totdeauna lucrurile se petrec aşa. Sînt cazuri — şi foarte dese, chiar — cînd părinţii fac o imixtiune dăunătoare în munca de pregătire a sportivilor. Impresia de a deveni uşor „specialişti" în patinaj o au mulţi. Ei deranjează pe antrenor, îi impun acestuia concesii nedorite, strică pur şi simplu un plan de pregătire. Conflictul părinte — antrenor devine astfel una din „frînele" cele mai puternice în calea dezvoltării tînărului patinator.

Am asistat, în ultimii ani, la numeroase „abandonuri", retrageri timpurii din patinaj. Nu vom da nume, fiindcă aceasta ar necesita o analiză de la caz la caz. Dar este bine de semnalat că motivul predominant al multor asemenea „abandonuri" este lipsa unui spirit realist, de justă orientare. La noi, în patinaj, fiecare vrea (sau părinţii vor în locul său...) să devină nu un sportiv, ci neapărat un campion! Sînt părinţi care, nemulţumiţi de un rezultat, îşi scot copilul de pe gheaţă. Alte ori, iniţiativa o iau deliberat — fapt foarte regretabil — chiar antrenorii, care exagerează evident cu tema „plafonării".

Iată că şi părinţii (unii dintre ei, bineînţeles) sînt datori să facă o „cotitură". Spre folosul patinajului artistic.

O CONDUCERE MAI FERMĂ

Federaţia noastră de specialitate — în cadrul căreia de patinaj răspunde antrenorul federal prof. Florian Gamulea — a făcut de mai multe ori, în acest sezon, dovada unui bun spirit organizatoric, a unei rodnice activităţi de îndrumare tehnică şi control. Pentru ca această muncă să fie încununată de succes şi în viitor este, totodată, nevoie să se înlăture şi o serie de lipsuri care frînează eforturile forului nostru de specialitate. Ne vom opri numai asupra cîtorva dintre ele.

La începutul sezonului 1966—67 s-a stabilit, prin regulament, să nu mai fie admişi în campionatul republican decît sportivi cu clasificare. Aceasta ar fi adus o ordine necesară în desfăşurarea competiţiei şi — fapt deosebit de important — ar fi obligat pe concurenţi să se pregătească intens la figurile obligatorii, capitol la care sîntem mult rămaşi în urmă. Au fost programate, deci, concursuri de clasificare premergătoare campionatului republican. S-au programat, dar nu s-au ţinut... De la primul concurs s-a văzut că patinatorii nu sînt pregătiţi pentru a îndeplini baremul cerut obţinerii categoriilor şi aproape toţi „au căzut la examen". Au urmat proteste, discuţii, presiuni. Ca rezultat, s-a renunţat la concursurile de clasificare şi la campionat s-au prezentat din nou concurenţi FĂRĂ CATEGORIE, admişi pe „CREDITUL" cluburilor respective. Aşa s-a făcut că am avut competitori la titlurile republicane care nu puteau să obţină note mai mari de 1 la unele figuri impuse. Ce să mai vorbim de nivel internaţional!...

O altă ocazie cînd federaţia noastră a dat dovadă de slăbiciune a fost chiar la recentul concurs internaţional dotat cu „Cupa Bucureşti". La această competiţie rezervată copiilor aşteptam să vedem evoluînd pe Beatrice Huştiu, cea mai autentică „şefă de promoţie" a tinerei noastre generaţii de patinatori. Dar, curios, micuţa patinatoare a lipsit de la startul concursului nostru, fiind trimisă la altă competiţie, la Sofia. De ce?

Au fost cîteva „frîne" în acest mers înainte al unei activităţi de conducere, care — subliniem — într-o privire de ansamblu, nu poate fi caracterizată decît ca rodnică şi bine orientată. Mai multă fermitate, în unele cazuri, se impunea, însă. Fie ca aceste opinii ale noastre să constituie puncte de sprijin pentru viitor.

Rîndurilor de mai sus le este necesar, fără îndoială, un post-scriptum. N-am dori ca unele dintre cele spuse să ducă la ideea falsă că patinajul nostru artistic este lipsit, practic, de posibilităţi de afirmare. O asemenea concluzie ar fi cu totul împotriva realităţii. Este suficient să asişti la un singur concurs al patinatorilor noştri pentru a te convinge de revărsarea de tinereţe, talent şi ambiţie sportivă curată care caracterizează o asemenea întrecere. Dacă la campionatele noastre de seniori apar concurenţi de 10 şi 12 ani este o dovadă în plus a perspectivelor favorabile pe care le avem în faţă. Să nu le irosim! Entuziasmul unor tineri sportivi şi al acelor care îi îndrumă în această activitate, munca plină de abnegaţie a pedagogilor noştri şi a cadrelor de conducere, cu un sprijin mai efectiv al organelor de resort, trebuie să învingă toate greutăţile semnalate aci. Aşa vom reuşi să aducem patinajul românesc la succesele pe care le merită.

RADU VOIA

Referitor la activitatea centrelor din ţară au fost consultaţi corespondenţii noştri: C. Gruia — Braşov, I. Păuş — Tg. Mureş, Sebok Bela — Miercurea Ciuc, P. Radvani — Cluj.

În pragul campionatului balcanic de la Istanbul...

VERIFICAREA BOXERILOR NU A CONVINS!

Meciurile de verificare susţinute zilele trecute de fruntaşii boxului nostru au pus punct unei etape importante în pregătirea sportivilor în vederea campionatului balcanic şi a celui european. Pugiliştii care vor îmbrăca în curînd tricoul naţional au intrat în ring hotărîţi să-i convingă pe selecţioneri că-şi merită locul în echipele reprezentative. Au reuşit ei, oare, acest lucru?

Meciurile la care am asistat ne-au dat posibilitatea să constatăm că boxerii n-au atins încă forma sportivă maximă. De altfel, antrenorii nici nu şi-au propus atingerea acestui obiectiv în momentul de faţă, ci au orientat pregătirile astfel încît selecţionabilii să atingă vîrful formei sportive în perioada desfăşurării celor două importante confruntări internaţionale.

Reprezentantul nostru la categoria semi muscă, Vasile Drăgan, a ocupat locul I la turneul internaţional disputat recent la Budapesta. In fotografie, boxerul român (stînga) şi sovieticul Feodorov. Drăgan a cîştigat la puncte.

Foto: M.T.I. Budapesta

Aceasta este, de altfel, şi explicaţia evoluţiei mai puţin convingătoare a unora dintre boxeri.

De la bun început apreciem că majoritatea pugiliştilor au dovedit o temeinică pregătire fizică, ceea ce le-a permis să menţină un ritm constant de-a lungul meciurilor, şi să forţeze chiar în finalul partidelor. Acest lucru este foarte important în competiţii grele, cum sînt campionatul balcanic şi cel european unde, după cum se ştie, pauzele dintre meciuri sînt foarte mici.

Din marele număr de boxeri care au evoluat pe ringul sălii Floreasca s-au impus atenţiei cîţiva pugilişti care, pe lîngă pregătirea fizică ireproşabilă, au arătat că se descurcă satisfăcător şi la capitolul tehnică, fiind foarte aproape de atingerea formei sportive maxime. *Gruiescu*, de pildă, a ţinut să arate că i se poate încredinţa tricoul categoriei muscă. Viteza de execuţie, „explozia", chiar forţa şi varietatea loviturilor ne-au întărit încrederea în posibilităţile sale. Să nu uităm că Gruiescu a avut doi adversari (Davidescu şi Cristea) demni de luat în seamă. Atît cît a boxat, *Ciucă* a arătat că se află în plenitudinea forţelor. Ceea ce bucură în mod deosebit este faptul că „musca" noastră nr. 1 a început să folosească mai des lupta de la semidistanţă. Chiar dacă a întîlnit un adversar total nepregătit (este vorba de craioveanul *Buzuliuc*), totuşi *Ovidiu Gorea* a arătat din nou calităţi de „scrimer". Stilul său de luptă, care adeseori încîntă, nu lasă nici un dubiu asupra valorii acestui sportiv. Ba, mai mult, ne întăreşte convingerea că tînărul din Reghin este la ora actuală cea mai bună „pană" a boxului nostru. Dacă va folosi în luptă ambele braţe, Gorea va putea realiza performanţe frumoase.

★

Ar fi însă greşit să afirmăm că antrenorii lotului pot aştepta în linişte apropiatele întreceri internaţionale. Pentru că recentele gale au arătat o seamă de deficienţe în pregătirea selecţionabililor. Nu trebuie omis faptul că o bună parte dintre partidele de verificare nu şi-au atins scopul, întrucît între boxerii din lot şi cei din afara lotului a existat o diferenţă vizibilă de valoare, de pregătire, care n-a permis — credem — antrenorilor să tragă cele mai juste concluzii. Antrenorii s-au temut de eventuale accidente şi de aceea au solicitat sprijinul unor boxeri mai slab cotaţi, de la alte cluburi, care... să nu le creeze probleme. Dar procedînd astfel, antrenorii s-au edificat oare pe deplin asupra potenţialului boxerilor care ne vor reprezenta peste hotare? După părerea noastră, nu.

Referindu-ne la cîţiva dintre oamenii de bază ai lotului, nu putem să nu admitem că aceştia sînt încă destul de departe de posibilităţile lor reale. *Antoniu* a manifestat aceeaşi lacună ca şi în trecut: viteză de execuţie slabă; *Chivăr* se bazează în continuare numai pe un braţ, nu ştie să-şi pregătească acţiunile de atac şi loviturile decisive şi cu celălalt; *Olteanu* nu s-a debarasat de răul obicei de a ataca şi a se apăra cu ochii închişi; *Stumpf* e moale şi nu ştie să-şi primească adversarul, deşi alonja îi permite; *Majai* foloseşte în atac un singur braţ. La categoria semimijlocie continuăm să ducem lipsă de boxeri care să facă faţă cît de cît în competiţii de anvergură.

★

Aşadar, înaintea campionatului balcanic de la Istanbul reprezentanţii noştri se prezintă bine din punct de vedere fizic. Dar este oare suficient ca numai pregătirea fizică să constituie atu-ul unor boxeri care aspiră la locuri de frunte în ierarhia europeană? Desigur că nu. De cîtva timp, la campionatele continentale (şi nu numai acolo), arbitrii ţin seama foarte mult de combativitatea boxerilor, dar în acelaşi timp acordă puncte preţioase celor care, cum se spune, fac spectacol. Aci considerăm că este punctul nevralgic al unora din boxerii noştri. Fac prea puţin spectacol! Se pune încă prea mare preţ, în procesul antrenamentului, pe forţă, pe combativitate, în timp ce bagajul procedeelor tehnice este destul de scăzut. Şi, pentru a convinge (dacă mai este nevoie) că lipsa procedeelor tehnice nu poate duce la rezultate de prestigiu, să ne amintim că la ediţiile trecute ale „europenelor" pregătirea fizică a reprezentanţilor noştri, şi uneori sorţii, au facilitat trecerea cu bine a primului tur al competiţiei. Dar numai atît. In turul următor, întîlnind adversari de valoare superioară, boxerii noştri au capotat datorită tehnicii slabe. Şi atunci, să recunoaştem, am dat vina pe arbitri, în loc să se vadă că, de fapt, boxul stereotip, lipsit de tehnicitate, a dus la eliminarea reprezentanţilor noştri din întrecere.

După părerea noastră, în perioada care a mai rămas pînă la campionatul balcanic, trebuie să se insiste îndeosebi asupra automatizării unor procedee tehnice *deja cunoscute*, să nu se caute cine ştie ce „noutăţi" în pregătirea lotului. Dacă se vor automatiza 2—3 procedee tehnice (şi nu mai mult), există reale posibilităţi ca boxerii români să obţină rezultatele pe care le aşteptăm de mulţi ani. Dacă nu, ei se vor clasa din nou pe locuri aşa-zise onorabile, sau în cel mai fericit caz se vor întoarce acasă cu cîteva medalii de bronz, cu care, de altfel, ne-au obişnuit în ultimii ani. Sperăm să nu fie aşa.

R. CALARAŞANU